

диря му. Ала това нѣщо не можаха да търпятъ иудейскитѣ голѣмци. Тѣ се смѣтаха за стари учители, книжници, свещеници, какъ така да дойде единъ бѣденъ и младъ учителъ, та той да казва похубави думи отъ тѣхнитѣ. За това тѣ му завидѣха, намразиха го, подгониха го и го наклеветиха прѣдъ римския управителъ, че билъ бунтовникъ, защото се наричалъ ужъ царь.

Исусовитѣ неприятели пропждиха онѣзи, що обичаха Христа, а докараха други, които подучиха насъскаха и накараха да викатъ:

— Разпни го! Разпни! Ако го пуснешъ, ще бѣдешъ врагъ на римския царь.

Пилатъ се уплаши и се съгласи.

И бѣдниятъ учителъ, кроткиятъ този труженникъ, бѣ осжденъ на смъртъ. Вѣнецъ отъ бодливи тръне бѣ надѣнатъ на главата му, за присмѣхъ, че това било царската му корона! И мжки страшни трѣбваше да изтърпи той за своето ново и право учение.

И въ най-страшни мжки трѣбваше да загине по искането на непросвѣтенъ, неразбранъ и простъ народъ, подбутванъ отъ грѣшници, жестоки, властолюбиви и страхливи иудейски голѣмци.

На Голгота! Тамъ увисна великиятъ учителъ, разпънатъ на кръстъ между двама разбойници.

А защо именно да бѣде разпънатъ на кръстъ? Нѣмаше ли нѣкое по-друго наказание? Не. Тѣ искаха да накажатъ Христа като бунтовникъ, като разбойникъ и за това искаха именно кръстна, а не друга смъртъ.

Кръстната смъртъ е измислена отъ жестокитѣ човѣци още много отколѣ. Виновнитѣ приковали на кръста или имъ вързвали ржцѣтъ о напрѣчното